

ΕΤΟΣ Γ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1877 ΜΑΤΟΣ

ΑΡΙΘ. 113.

Συνδρ. ετήσια Ἀθηνῶν & Δρ. 1.—
 » » Ἐπαρχιῶν » 1.20
 » » Ἐξωτερικοῦ » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν ὁδοῦ Ἐρμού ἀριθ. 264.

Εἰς οὐδένα, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν ἄρθρων ἀνταποκριτῶν εἰλλεται ἡ ἐφημερίς τῶν «Παιδῶν» ἀνευ προπληρωμῆς.

ΓΕΩΛΟΓΙΑ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ὑποβρυχίων ἠφαιστειῶν ἐγένοντο ἐσχάτως πολὺ ἐνδιαφέρουσαι παρατηρήσεις.

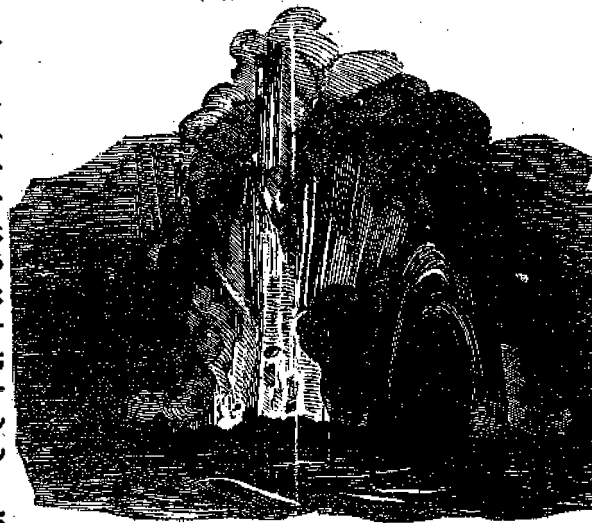
Τὸ 1811 νέα τις νήσος ἀνεφάνη διὰ ἠφαιστείου ἐνεργείας πλησίον τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ εἰς τὰς Ἀζώρας νήσους. Στήλαι καπνοῦ ἀνυψώθησαν εἰς ὕψος 600 ἢ 800 ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, μετὰ κρότου, ὁμοιάζοντος τὸν κρότον μεμακρυσμένων πυροβόλων.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ νήσος εἶχεν ἔκτασιν ἐνδὸς περίπου τετραγωνικοῦ μιλίου, καὶ ὕψος περίπου 300 ποδῶν· εἶχε δὲ ἐν τῷ μέσῳ κρατῆρα πλήρη θερμοῦ ὕδατος· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἡ νήσος αὕτη ἐξηφανίσθη.

Τὸ 1831 ἑτέρα νήσος, ὀνομασθεῖσα Χόθαμ, ἀνεφάνη ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἀκριβῶς μετὰ τὴν προηγουμένην περιστάσιν ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σικελίας. Συνίσταται δὲ ἡ νήσος αὕτη ἐκ λίθων, λάσσης καὶ μύδρων.

Ὁ κόλπος τῆς νήσου Θήρας (Σαντορίνης), ἥτις εἶναι περὶ τὰ 23 μίλια μακρὰ καὶ τέσσαρα

πλατεῖα, περιεῖχε μέχρις ἐσχάτων τρεῖς ἠφαιστειοῦς νήσους, ἡ πρώτη τῶν ὁποίων ἀνέδυσεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων περὶ τὸ 200 μ. π. κ.; ἡ δευτέρα τὸ 1650 καὶ ἡ τρίτη τὸ 1709.

Ἡ νήσος Χόθαμ.

Εἰς ἓν μέρος τοῦ κόλπου, ὅπου τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ἦτο πολλῶν ἑκατοντάδων ποδῶν, ὑφαλός τις ἤρχισε κατὰ μικρὸν νὰ ἀνέγχεται· ἡ ὑφαλός αὕτη τὸ 1816 ἀπέγχετο ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης 15 ὄργυιας, τὸ 1830 μόνον 3—4 ὄργ.; τὸ δὲ 1866 διὰ τινος αἰφνιδίας ἐκρήξεως ἀνέδυσεν ὑπὲρ τὴν ἐπιφανείαν καὶ ἐσχημάτισε τὴν νήσον Γεωργίου, ὀνομασθεῖσαν ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου βα-

σιλέως Γεωργίου, περὶ ἧς εἶπομεν ὀλίγα τινα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

Πολλοὶ νῆσοι πρὸ πολλοῦ κατοικοῦμεναι ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ ζῶων φέρουσι πολλὰς ἀποδείξεις, ὅτι ἀνέδυσαν ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης κατὰ παρόμοιον τρόπον. Ἡ νήσος τῆς Ἁγίας Ἐλένης, ἡ τῆς Ἀναλήψεως, τινὲς τῶν Ἀζώρων, τινὲς τῶν Αὐτικῶν Ἰνδιῶν, ἡ τῆς Ἰσλανδίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὀκεανὸν φαίνονται, ὅτι παρήχθησαν διὰ ἠφαιστείου ἐνεργείας.

Περὶ σεισμῶν.

Αἱ αἰτίαι τῶν σεισμῶν δὲν ἐξηκριβώθησαν εἰσέτι, πιστεύεται δὲ γενικῶς, ὅτι συνέχονται μὲ τὰς ἠφαιστειοῦς ἐνεργείας. Συμβαίνουνσι δὲ ὀλιγώτερον συχνὰ καὶ μετὰ μικροτέρας σφοδρότητος, καὶ ἐπιφέρουσιν ὀλιγώτερον καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα, εἰς τὴν Εὐρώπην ἢ εἰς ἄλλας χώρας τῆς γῆς. Εἰς τὰ μέρη, ὅπου ὑπάρχουσιν ἠφαιστεια ἐνεργὰ οἱ σεισμοὶ εἶναι συχνότατοι καὶ τρομερώτατοι.

Ἄν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σεισμῶν εἶναι ἐνίοτε ἢ ταπεινώσις τοῦ ἐδάφους, ἢ σεισμικοὶ συγκαταριθμούνται μετὰ τῶν ἀνωψωτικῶν τοῦ ἐδάφους αἰτιῶν. Μέχρις ἐσχάτων ἐπιστεύετο, ὅτι οἱ σεισμοὶ ἐπροξενούντο ὑπὸ ἀερίων ἀναπτυσσομένων ἐντὸς τῶν σπλάγγων τῆς γῆς, ἀερίων ὁμοίων μὲ τὰ ἐξερχόμενα ἐκ τῶν κρατήρων τῶν ἠφαιστειῶν ὄρεων, καὶ μὴ δυναμένων νὰ εὕρωσι διέξοδον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς· ἀλλ' ἤδη ἡ πιθανωτέρα γνώμη εἶναι, ὅτι αἰτία τῶν σεισμῶν, ὡς καὶ τῶν ἠφαιστειῶν ὄρεων εἶναι τὸ εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς ἐγκλεισμένον πῦρ.

Ἡ ἱστορία μᾶς παρέχει ἄπειρα παραδείγματα τρομερῶν σεισμῶν, δὲν ὑπάρχει δὲ χώρα τῆς γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ κάτοικοι νὰ μὴ ἐδοκίμασαν τοὺς κλονισμοὺς, τοὺς ἐκ τῆς γῆς προερχομένους.

Οἱ σεισμοὶ πολλάκις γίνονται ἐπίσθητοι εἰς μεγάλας ἀποφάσεις, ἐνίοτε δὲ ἀκολουθοῦν γραμμὴν τινα κατεχαρμένην ὑπὸ ἠφαιστειῶν ὄρεων.

Διὰ τῶν σεισμῶν μεγάλαι ἐκτάσεις ξηρὰς μετεβλήθησαν εἰς θάλασσαν ἢ λίμνας, καὶ μεγάλα μέρη θαλασσῶν καὶ λίμναι ἀπεχερώθησαν, πόλεις κατεστράφησαν καὶ χώραι ἠρημώθησαν. Αἱ δονήσεις τῶν σεισμῶν εἶναι πολυεῖδεις καὶ περίεργοι· ἐνίοτε εἶναι κατὰ μίαν δόνησιν, ἄλλοτε κατὰ δύο, καὶ οὐχὶ σπάνια αἰ περιστροφικαὶ τοῦ τελευταίου τοῦτου εἶδους ἀποδείξεις ἔχομεν εἰς τὸν ἐπιτοπίως συμβάντα σεισμὸν τοῦ 1852 τὸν κρημνίσαντα μίαν τῶν σπηλῶν τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Διὰ τῶν δονήσεων τούτων θύραι κλειδομένα ἀνοίγονται καὶ τὸ ἔδαφος πολλαχοῦ σχίζεται, καπνὸς δὲ καὶ φλόγες ἐνίοτε ἐξερχονται ἐξ αὐτοῦ, τὰ ὄρη καὶ οἱ βράχοι σχίζονται, καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν προξενούμενος τρόμος εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀπερίγραπτος! Οἱ παρευρεθέντες εἰς τοιαύτας περιστάσεις ὁμολογοῦν, ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σεισμῶν ἐπὶ τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τρομερὸν. Ἐὰν μικραὶ δονήσεις τῆς γῆς προξενούσι παιοῦτον τρόμον εἰς τὸν ἀνθρώπον,

ὁποῖος πρέπει νὰ ἦε ὁ τρόμος τῶν ἀσεβῶν κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι τὰ στοιχεῖα κινούμενα θέλουσι διαλυθῆ καὶ ἡ γῆ θέλει παρέλθει μετὰ συριγμῶν!

Ἀγαπητά μοι τέκνα, σπουδάσατε νὰ ἐξασφαλίσαι τὰ αἰῶνια συμφέροντά σας διὰ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, ὥστε ὅταν ταῦτα συμβῶσι νὰ σωθῆτε μὲ αἰωνίαν σωτηρίαν.

Ἡ ΑΡΧΑΙΑ ΑΙΓΥΠΤΟΣ.

(ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μαρίας Χ. Κ.)

(Συνέχεια. "Ἰδε πρόηγ, ἀριθ.)

Περὶ θρησκείας.

Κατ' ἀρχὰς οἱ Αἰγύπτιοι ἐσέβοντο ἓνα μόνον θεόν, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε παρίστανον ὑφ' ὁμοιωμὰ τι ὁποιοῦνδήποτε. Εἰς πᾶσαν ἰδιότητά του ἑμῶς ἐδίδον μορφὴν τινα. Ἐπειδὴ δὲ ἐνόμιζον, ὅτι ὁ θεὸς ἐνήργει κατὰ διαφόρους τρόπους, παρίσταναν αὐτὸν καὶ διὰ πολλῶν τύπων, εἰς καθένα τῶν ὁποίων ἐδίδον ὄνομα χαρακτηριστικὸν τοῦ ἔργου, τὸ ὅποιον παρίσταναν. Οὕτω π. χ. ὅταν ἤθελον νὰ παραστήσωσιν αὐτὸν ὡς Ποιητὴν, τὸν ὠνόμαζον Φθὰ ὡς ζωοδότης ὠνομάζετο ΚΖμ, καὶ οὕτω καθ' ἕνα. Τώρα, ἐνὸς οἱ μὲν πεπαιδευμένοι ἠδύναντο νὰ ἐνοήσωσι τὴν διαφορὰν ταύτην, καὶ θεώρουν τὰς μορφὰς ταύτας ὡς τύπους μόνον τοῦ ἐνὸς Θεοῦ, ὁ κοινὸς λαὸς μετ' ὀλίγον ἤρχισεν νὰ θεωρῇ αὐτὰς ὡς διαφόρους θεοὺς καὶ νὰ ἀποδίδῃ θεῖον σέβας εἰς πλῆθος θεῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ ἦτο κεκρυμμένη εἰς ὀμίχλην παραδόσεων καὶ μύθων. "Οχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ὅταν παρετήρουν εἰς κανὲν ζῶον χαρακτηριστικὸν τι, τὸ ὅποιον ἀνῆκεν εἰς θεότητά τινα, θεώρουν ἕκτοτε ὡς ἅγιον αὐτὸ, καὶ οὕτως ἔχομεν τὸ περίεργον θέγμα τοῦ νὰ προσκυνῆται ὁ βοῦς, καὶ νὰ λαμβάνωσι θείας τιμὰς ἡ γαλῆ καὶ ὁ κύνθαρως. Τόσον γενικὴ ἦτο ἡ συνήθεια αὕτη, ὥστε οἱ Ἕλληνες ἔλεγον, ὅτι εὐκολώτερον εὐρίσκει τις εἰς τὴν Αἰγύπτῳ θεὸν παρὰ ἀνθρώπον. Οἱ πολλοὶ οὗτοι θεοὶ δὲν ἔχαιρον τὴν αὐτὴν τιμὴν ἀπανταχοῦ τῆς Αἰγύπτου, τὰ διάφορα μέρη τῆς χώρας εἶχον καὶ διαφόρους θεότητας. Ὑπῆρχον ἑμῶς καὶ ἐξαιρέσεις εἰς τοῦτο. Οἱ θεοὶ Ὅσιρις καὶ Ὅσις ἐλατρεύοντο ἀπανταχοῦ τῆς Αἰγύπτου μὲ τὸ αὐτὸ σέβας, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν. Ἡ νῆτος Φυλὴ παρὰ τὸν Νεῖλον ποταμῶν, ἦτο ἰδιαιτέρως ἀφιερωμένη εἰς αὐτοὺς, καὶ εἰς

τούς ὀφθαλμούς τοῦ λαοῦ ἦτο τὸ ἱερώτατον καὶ ἀγιώτατον μέρος τοῦ κόσμου. Καθώς ὁ Μωαμεθανὸς θεωρεῖ τὴν Μέκκαν καὶ ὁ Ἰουδαῖος τὴν Ἱερουσαλήμ, οὕτως ἐθεώρουν τὴν Φιλὴν οἱ Αἰγύπτιοι, ὁ δ' ἀγιώτατος ὄγκος τὸν ὁποῖον ἠδύνατο νὰ κάμωσιν, ἦτο «*Μὰ τὸν κατοικοῦντα εἰς τὴν Φιλὴν*». Ἐνταῦθα ἔκτισαν καὶ ὠραῖον καὶ πολυτελὴ ναὸν, τοῦ ὁποῖου ἡ καταστρεπτικὴ ὀργὴ τοῦ Πέρσου κατακτητοῦ Καμβύσου μόνον μέρος ἀφῆκεν. Εἰς τοὺς τοίχους τοῦ ναοῦ τούτου εὐρίσκουμεν παριστοιχήμενὴν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὁσίριδος· βλέπομεν δὲ πόσον ὁμοιάζει ἡ περὶ Θεοῦ ιδέα τῶν Αἰγυπτίων μὲ τὴν ἰδικὴν μας. Ἐπίστευον, ὅτι ὁ Ὁσίρις ἦτο ἡ πηγὴ τῆς ἀγαθότητος, καὶ ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ εὐλογῆσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλ' ἐνίκηθη ὑπὸ τῆς δυνάμεως τῆς πονηρίας καὶ ἐθανατώθη. Πιστεύουσι προσέτι, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, διὰ νὰ γείνη κριτὴς ὄλου τοῦ κόσμου. Ἡ διακονία τῶν θεῶν τούτων, καὶ ἡ φροντίς τῶν ναῶν, ἀνῆκεν εἰς τοὺς ἱερεῖς, οὗτοι δὲ ἔχαιρον πολλὰς τιμὰς, καὶ ἦσαν ἀπηλλαγμένοι πολλῶν πολιτικῶν ὑποχρεώσεων. Δὲν ἐπλήρωνον φόρους καὶ ἐμισθοδοτοῦντο ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Ἄν καὶ ἦσαν ἀξιοκατάκριτοι διότι ἄφηνον τὸν λαὸν νὰ προσκυνῇ ζῶα καὶ ἄλλα ὁμοιώματα ἀντὶ τοῦ Θεοῦ, ἐδείκνυον ὅμως εἰς τὸν καθημερινὸν αὐτῶν βίον καλὸν παράδειγμα αὐταπαρνήσεως καὶ ἐγκρατείας. Ἐζῶν μὲ ἀπλότητα ὡς πρὸς τὸ φαγητὸν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν, καὶ ἦσαν αὐστηροὶ εἰς τὴν καθαριότητα. Δὲν ἐθεώρουν καθὼς τινες τὴν σήμερον, ὅτι ἡ ἀγαμία φέρει περισσοτέραν ἀγιότητα, καὶ διὰ τοῦτο ἐνυμφεύοντο καὶ ἔζων μετὰ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐπέτασσον εἰς τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν. Τούτου ἕνεκεν ἔθετον πολλάκις εἰς τὸν τάφον σίτον καὶ ἐργαλεῖα γεωργικὰ, ἢ ἄλλης τινὸς τέχνης, ἵνα τὸ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πνεύματος, ἔχητι, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὴν ζωὴν.

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΣΩΜΑ

Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι φοβερῶς καὶ θαυμασιῶς διαπεπλασμένον. Εἰς αὐτὸ ἀριθμοῦνται διακόσια τεσσαράκοντα πέντε ὀστά, ἕκαστον ἔχει τὴν ἐκπληρόσην τεσσαράκοντα ἰδιαιτέραν λειτουργίαν εἴτε ἐργασίας, καὶ ὑπὲρ τοὺς διακοσίους πενήτηκοντα μυῖνας, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἐκτελεῖ δέκα χωριστὰ ὑπουργήματα.

Ἐκτὸς τῶν ἀπείρων τενόντων, συνδέσμων, νεύρων, φλεβῶν, καὶ ἀδένων, ἔχομεν εἰς μόνον τὸν πνεύμονα χίλια πεντακόσια ἑκατομμύρια ὑμενίων κυψελῶν, ἦτοι θηκῶν, ὑπὲρ τὰ διακόσια ἑκατομμύρια πόρων εἰς τὸ δέρμα, καὶ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας ἑκατομμυρίων λεπίδας, αἱ ὁποῖαι καλύπτουν τὸ δέρμα καὶ ἀποτελοῦσι τὴν ἐπίδερμίδα.

Ἐπάρχουν προσέτι τὰ σύνθετα ὄργανα, ὁποῖα εἶναι ὁ ἐγκέφαλος, ἡ καρδία, τὸ ἥπαρ (σηκότιον) ὁ σπλήν, οἱ νεφροὶ, τὰ σπλάγχνα, τὰ αἰσθητήρια, τὸ αἷμα, ἡ χολή, ὁ λέμφος, ὁ σίελος, ὁ χυλὸς κλ.

Πόσον ἀπειροπληθεῖς εἶναι αἱ διακλαδώσεις τῶν νεύρων, τῶν φλεβῶν καὶ τῶν ἀρτηριῶν καθ' ὅλον τὸ σῶμα δύναται πᾶς τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τούτου, ὅτι ὅπουδήποτε καὶ ἂν κεντήσῃ τις τὸ σῶμα μὲ ὀσονδήποτε λεπτὴν βελόνην, καὶ αἷμα ἐξέρχεται καὶ πόνον αἰσθάνεται· τούτο δὲν θὰ συνέβαινεν, ἂν δὲν ἐκκεντῶτο συγχρόνως καὶ νεῦρον καὶ φλέψ.

Ὀλίγιστοι προσέτι εἶναι οἱ γνωρίζοντες, ἢ καὶ φανταζόμενοι πόσον πολὺπλοκος εἶναι ὁ μηχανισμὸς τοῦ σώματος αὐτῶν. Ὅχι μόνον ὑπάρχουσι κλειδώσεις ἢ τρόφιγγες εἰς τὰ ὀστά, ἀλλὰ καὶ δικλείδες εἰς τὰς φλέβας καὶ τὴν καρδίαν, ἐμποδίζουσαι τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ἀντλία εἰς τὴν καρδίαν, καὶ διάφορα ἄλλα περίεργα μηχανήματα. Εἰς τῶν μυῶνων τοῦ ὀφθαλμοῦ μας σχηματίζει ἀληθὴ τροχαλίαν (καρούλι) τὰ ὑποστηρίζοντα τὸ σῶμα ὀστά ἔχουσι σχῆμα κυλίνδρων κοίλων, ὑπὲρ συνενόει τὴν μεγίστην ἐλαφρότητα μὲ τὴν μεγίστην ἰσχύον. Τοιοῦτον σχῆμα ἔχουσι καὶ τὰ κονδύλια, ἦτοι πτερὰ τῶν πτηνῶν, ὅπου εἶναι ἀναγκαῖαι αἱ δύο αὗται ιδιότητες.

ΒΦΑΙΣΤΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

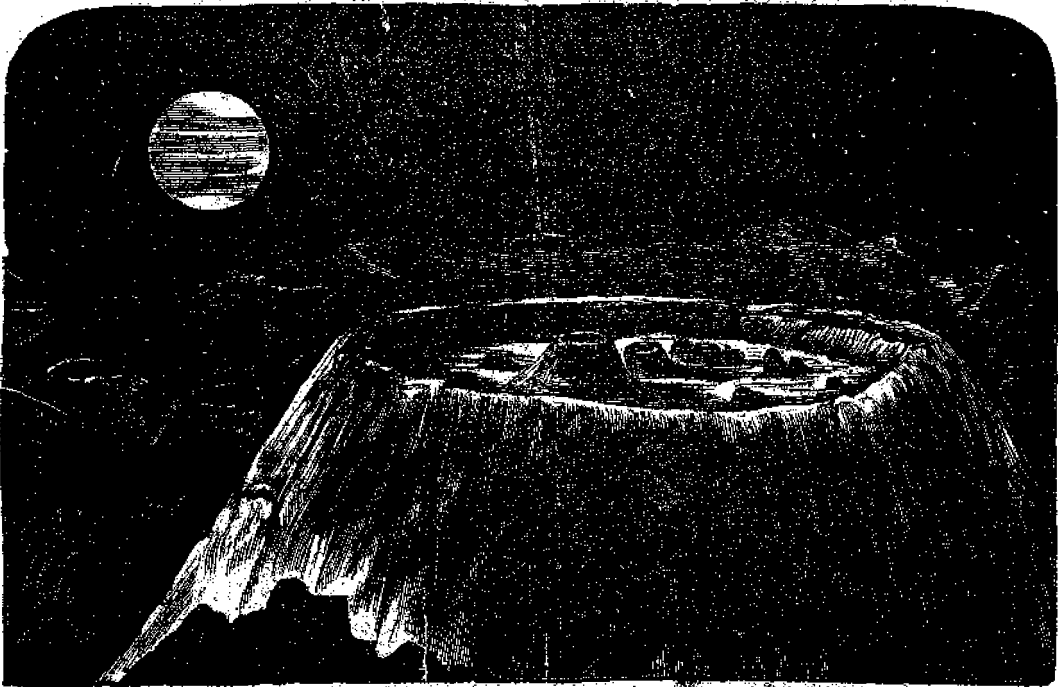
Ἡ προκειμένη εἰκὼν εἶναι φωτογραφία τοῦ μεγίστου ἡραιστείου κρατήρος, τοῦ παρατηρουμένου εἰς τὸν δίσκον τῆς Σελήνης· ὠνομάσθη δὲ Κοπέρικος πρὸς τιμὴν ἐνὸς τῶν διασημῶν ἀστρονόμων, ὅστις ἔζησε κατὰ τὰ τέλη τοῦ 13ου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 16ου αἰῶνος.

Ὁ κρατὴρ οὗτος εἶναι 55 μιλίων πλατὺς, καὶ περὶ τὰς δώδεκα χιλιάδας πόδας ὑψηλὸς ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς πεδιάδος, εἰς τὴν ὁποῖαν κεῖται. Ὡς φαίνεται δὲ, ἐντὸς τοῦ μεγάλου τούτου κρατήρος ὑπάρχουσιν ἄλλοι μὲ

κρότεροι διεσπαρμένοι καθ' ὅλην τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ἐπιφάνειαν.

Οἱ ἀναγνώσαντες τὰ φύλλα τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου τοῦ 1875 ἐνθουσιάζονται τί εἶπομεν ἐκεῖ περὶ τῆς ὠραίας Σελήνης μας. Ὅτι δηλαδὴ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς βασιλεύει νεκρική σιωπή. — Οὔτε δένδρα ὑπάρχουσιν, οὔτε χλόη, οὔτε ζῶα, οὔτε πτηνά· διότι οὐδὲ νερά εὐρίσκονται, οὐδὲ ἀτμοσφαῖρα, ἀλλὰ παντελὴς ἔρημος, ὑποφέρουσα ἐξ ὑπερβολικοῦ φωτός καὶ καύσωνος ἐπὶ 14 ἡμέρας καὶ ἐξ ὑπερβολικοῦ ψύγους καὶ σκότους ἄλλας τῶσας.

Ἐξ ὧν συμβαίνουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς μας καὶ ἄλλων πλανητῶν κρίνοντες, συμπεραίνομεν, ὅτι ὑπῆρξεν ἐποχὴ, καθ' ἣν ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς Σελήνης, ὠκεανοὶ, θάλασσαι, ποταμοὶ, δάση, χλόη, καὶ παντοειδῆ ζῶα καὶ πτηνά, ἀλλὰ διὰ τῆς ψυχράσεως αὐτῆς, τὰ νερά καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἀπερροφήθησαν ὑπὸ τῶν βράχων, τὰ δὲ ζῶα καὶ πτηνά ἐξέλιπον, καὶ ἡ ποτὲ εὐζῶος Σελήνη μετεβλήθη εἰς ἀνόργανον μάζαν, χρεῖσιμον μόνον νὰ φωτίῃ τὴν Γῆν μας διὰ τῆς ἀντανακλάσεως τοῦ φωτός, ἐκ ὁποῖου δανεῖζεται παρὰ τοῦ Ἡλίου.

Ὁ Κόσμος τῶν Κίπεριον ἐν τῇ Σελήνῃ.

Ἐξ ἀναλογίας κρίνοντες συμπεραίνομεν, ὅτι εἰς ἐποχὴν τινὰ μέλλουσαν καὶ αὐτὴ ἡ ὠραία Γῆ μας θέλει μεταβληθῆ εἰς παντελὴ ἔρημιαν. Καθόσον τὸ εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς πῦρ ὀλιγοστεύει, καὶ ὁ φλοιὸς αὐτῆς ψυχραίνεται, κατὰ τοσοῦτον οἱ βράχοι ἀπορροφῶσι τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ὕδατα, ἕως οὗ τελευταῖον θέλουσιν ἀπορροφήσει ὅλα καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἀτμοσφαῖραν, καὶ οὔτε δένδρα, οὔτε χλόη, οὔτε κύνες, οὔτε ζῶον ἢ πτηνὸν θὰ ὑπάρχη ἐπ' αὐτῆς, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ βράχοι θέλουσι μεταβληθῆ εἰς λεπτὴν κόκκιν.

Ὁ παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἀστρονόμοις διάσημος ἀστρονόμος κ. Σμιθ ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως μο-

νογραφίαν τινὰ περὶ τῆς Σελήνης, ἡ ὁποία ἐξετυπώθη δι' ἐξόδων τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, καὶ εἶναι ἡ καλλίστη καὶ ἀκριβεστάτη περιγραφή, τῆς Σελήνης τὴν ὁποίαν ἔχομεν.

Οἱ γονεῖς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων των ὀφείλουσι νὰ προσέχωσιν εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, «ὅστις νόμον ἔθεσεν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, τὸν ὁποῖον προσέταξεν εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν, νὰ κἀμῶσιν γινώσκον εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν, διὰ νὰ γινώριζῃ αὐτὸν ἡ γενεὰ ἡ ἐπερχομένη, καὶ νὰ μὴ λησμονῶσι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ φυλάττωσι τὰς ἐντολάς αὐτοῦ» (Ψαλ' οἱ. 5.)

ΤΑ ΑΝΘΗ

Εἰς ἀνθοστεφῆ λειμῶνα
 Εἰσελθὼν ποτὲ παιδρὸς,
 Ἄνθοκάλυπτον ροδόνα
 Ἐθεώρουν ἱλαρὸς.

Ἐδῶ ἴα παρετήρουν,
 Κρίνα δὲ ἐκεῖ ἀγνά,

Τὰ ὅποια μὲ ἐπλήρουν
 Μὲ αἰσθήματα τερπνά.

Ἐθεώρουν τῶν χρωμάτων
 Τὴν λεπτὴν διαφορὰν,
 Τελειότητα σχημάτων,
 Ζωηρότητα φαιδρᾶν.

Παρετήρουν καὶ ἠπόρουν,
 Ὀφραϊάτης ἦν παντοῦ,

Τὴν σοφίαν ἐθεώρουν
 Τοῦ πανσόφου Ποιητοῦ,
 Καὶ ἐνῶ τὴν ποικιλίαν
 Τῶν ἀνθέων θεωρῶν,
 Κε' ἀπολαύων εὐωδίαν
 Παρηχρόμην τὸν καιρὸν,
 Εἰς τὰ ἄτά μου ἤδεια
 Τοῦ ζεφύρου ἢ πνοῆ
 Ἐψιθύρισε γλυκεία,
 «Εἶναι ἄνθος ἢ ζωή.
 «Ναί!! μυστήριον τὸν βίον
 Τινὲς εἶπον ἀμαθῶς
 Εἶναι ἄνθος ὡς τὸ Ἴον,
 Εἶναι ἄνθος ἄλλῶς.»
 «Ὁ Θεὸς μᾶς τὸν χαρίζει,
 Καὶ αὐτὸς τὸν ἀφαιρεῖ
 Καὶ τὴν χρῆσιν του ὀρίζει,
 Ὅσον τὸν διατηρεῖ.
 «Ὅθεν, φίλε, σὺ, μὲ κρίσιν,
 Ἰὸ μετέχων τῆς πνοῆς, ἢ
 Κ' εὐγνωμόνως ποιεῖ χρῆσιν
 Τῆς ἀνθοῦσός σου ζωῆς.»

A.

ΔΟΞΑΙ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΤΗΣ ΗΜΩΝ.

Ὁ Ἀριστοτέλης, ὅστις, ἔζησε κατὰ τὸν 4ον π. Χ. αἰῶνα καὶ ἦτο ἐπιμελής καὶ ἀκριβὴς σπουδαστὴς τῆς φύσεως, εἶχε ποικίλας ἰδέας περὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς, αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐφαίνοντο λογικαὶ καὶ ἐπομένως ὀρθαί· ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ δὲν ἦσαν γνωστὰ τὰ γεγονότα, ἐστηρίζοντο ἐπὶ μόνῃς τῆς λογικῆς.

Ὁ Ἀριστοτέλης εἶχεν ἰδέας τινὰς περὶ τοῦ τί εἶναι φυσικόν, καὶ τί εἶναι ἐντελές, ἐκ τῶν ἰδεῶν δὲ τούτων κρίνων ἐσυμπέραναν περὶ τοῦ τί πρέπει νὰ ἦται, καὶ ἐπομένως περὶ τοῦ τί πραγματικῶς εἶναι τὸ φυσικόν τοῦτο καὶ ἐντελές.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ἂν ἡ γῆ σταθερῆται ἢ ὁ οὐρανός, ἀποφασίζεται, ὅτι ἡ γῆ κατὰ τὸ φαινόμενον ἡρεμεῖ, οὐχὶ μόνον διότι ἡμεῖς τὸ βλέπομεν, ὅτι ἔχει ὀρθῶς, ἀλλὰ διότι ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ ἦται τοιοῦτον, ὅτι δηλ. ἡ ἡρεμία εἶναι τὸ φυσικόν εἰς τὴν γῆν.

Ἐρωτώμενος διὰ τί οἱ ἀστέρες πρέπει νὰ κινῶνται περίξ τῆς γῆς, ἀποκρίνεται, διότι εἶναι φυσικόν νὰ κινῶνται οὕτω, ἐπειδὴ ὁ κύκλος εἶναι ἡ ἐντελέστεται γραμμὴ, ὡς μὴ ἔχων ἄκρα, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ περιγράφεται ὑπὸ τῶν ἐντελέτων ἀστέρων!

Ὅτι ἡ γῆ κεῖται εἰς τὸ κέντρον τοῦ Σόμπαντος καὶ ἡρεμεῖ, ὁ Ἀριστοτέλης ἀποδεικνύει καὶ θεολογικῶς. Οὕτω π. χ. πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ οἰανδήποτε πρᾶξιν ἐγένετο πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς πράξεως ἐκείνης. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ σκοπεῖ τὴν ἀθανασίαν καὶ τὸ ἀτελεῦτητον, ἔπεται, ὅτι πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκ Θεοῦ πρέπει νὰ ἔχη αἰωνίαν κίνησιν, δηλ. πρέπει νὰ ἦναι προοδευτικόν. Οἱ οὐρανοὶ ἔχουσι θεῖαν ἰδιότητα, διὰ τοῦτο ἔχουσι σχῆμα σφαιρικόν καὶ κινοῦνται αἰωνίως κυκλοτερῶς. Τώρα, ὅταν σῶμά τι ἔχη κυκλοτερῆ κίνησιν, ἐν μέρος εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ πρέπει νὰ μένη ἀκίνητον ἢ γῆ εἶναι εἰς τὸ κέντρον, λοιπὸν εἶναι ἀκίνητος.

Μὲ ὅλας ὅμως τὰς πεπλανημένας ταύτας δοξασίας του περὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς, ὁ Ἀριστοτέλης εἶχε καὶ πολλὰς ἄλλας, αἵτινες ἦσαν πολὺ ἀνώτεροι τῶν δοξασίῶν τῆς ἐποχῆς του, μεταξύ δ' αὐτῶν καὶ τὸ ὅτι ἡ γῆ ἦτο σφαιροειδὴς, οἱ δὲ πρὸς τοῦτο λόγοι του εἶναι ἰσχυροὶ καὶ ἔρβολοι καὶ σήμερον, ἀλλὰ τὸ πῶς ἴστατο κρημαμένη εἰς ἓνα τόπον χωρὶς τινος ὑποστηρίγματος ἢ θεμελίου, τὸν παρεξάλιζεν.

Ἐν ἐλλείψει ἀκριβῶν γεωγραφικῶν γνώσεων τὰ διάφορα ἔθνη ἐκ πατριωτισμοῦ ἐθεώρουν ἕκαστον τὴν χώραν του εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς. Οὕτως ὁ Ἰνδοὺς, ὁ κατοικῶν εἰς τὸν Ἰσημερινόν, καὶ ὁ Σκανδιναυός, ὁ ζῶν πλησίον τοῦ πόλου, ἀμφότεροὶ ἐδόξαζον, ὅτι ἡ πατρίς των ἔκειτο εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς. Οἱ Ἕλληνες εἶχον τὸν Ὀλυμπόν, οἱ Αἰγύπτιοι τὰς Θήβας, οἱ Ἀσσύριοι τὴν Βαβυλῶνα, οἱ Ἑβραῖοι τὴν Ἱερουσαλήμ, οἱ Κινεζοὶ ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον καλοῦσι τὴν χώραν των *κεντρικὴν αυτοκρατορίαν*. (Ἀκολουθεῖ.)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

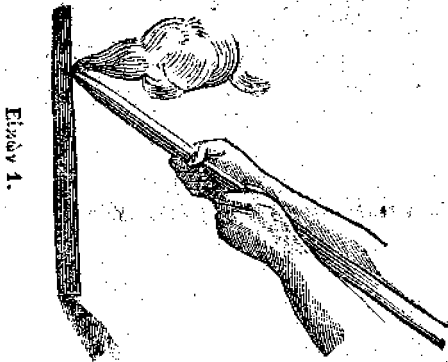
Τὸ πῦρ, ἡ κοινὴ αὕτη πηγὴ τῆς θερμότητος, τοῦ φωτός καὶ τῆς ζωῆς, καὶ τὸ ἐνεργητικόν στοιχεῖον πολυειδῶν βιομηχανικῶν καὶ εἰδικῶς τῆς μεταλλουργίας, εἶναι ἀναμφιβόλως μία τῶν μεγίστων νικῶν, τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἐκέρδησε κατὰ τῆς φύσεως.

Ἡ ἀνάκαλιψις αὐτοῦ ἐπομένως ἦτο μέγιστον εὐτύχημα διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὁ πρόδρομος καὶ προάγγελος τοῦ πολιτισμοῦ. Μετὰ πυρὸς συνδέονται πολλὰ οἰκογενειακὰ καὶ κοινωνικὰ εὐχαριστήσια, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι θαυμαστὸν, ἂν πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, τὸ

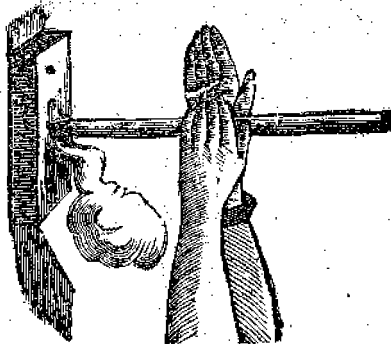
πῦρ ὑπῆρξεν ἀντικειμένον σεβασμοῦ καὶ προσκυνήσεως.

Περὶ τῆς ἀνακαλύψεως αὐτοῦ ὑπάρχουσι πολλοὶ μῦθοι. Κατὰ τὴν Ἰνδικὴν καὶ Ἑλληνικὴν μυθολογίαν ἀνθρώπος τις, ὀνόματι Προμηθεὺς τὸ ἔκλεψεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ κατ' ἄλλην παράδοσιν, πυρκαϊαὶ ἀνεπτύχθησαν αὐτομάτως ἐντὸς δασῶν, ἕνεκα τῆς προστριβῆς πολλῶν ξηρῶν φύλλων καὶ ξύλων, διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνέμου. Κατ' ἄλλην δὲ παράδοσιν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἐπινοίας του ἀνέπτυξε πῦρ, ὅπως καὶ σήμερον κάμνουσι τινὲς ἄγριοι φυλαί.

Ὁ καθηγητὴς Τῶλεν, ὅστις ἔγραψε περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἀναφέρει περιστατικὰ τινὰ περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πυρός λίαν ἀξιοπρεπῆρα, καὶ τοὺς διαφόρους τρόπους τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ εἰς διαφόρους ἐποχάς.

Εἰκὼν 1.

Εἰκὼν 2.

Κατ' αὐτὸν ὁ πρῶτος τρόπος ἦτο ὁ διὰ τῆς προστριβῆς τῶν ξηρῶν ξύλων πρὸς ἀλληλά. Κατόπιν ἡ προστριβὴ αὕτη ἐγένετο διὰ ῥάβδου ταχύως κινουμένης ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ ξηροῦ μαλλιῶν τιθεμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἢ ἐπὶ λίθου. Τὸν τρόπον τοῦτον μεταχειρίζοντο οἱ κάτοικοι τῶν Σανδουικῶν νήσων, τῆς Νέας Ζηλανδίας, καὶ τοῦ Τιμόρικαι τοῦτον παριστᾷ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 εἰκὼν.

Ὁ δεῦτερος τρόπος συνίσταται ἐκ ῥάβδου, τὸ ἐν ἄκρον τῆς ὁποίας ἐμβάλλεται εἰς ὀπὴν ἀνοιχθεῖσαν ἐπὶ ξύλου ξηροῦ, καὶ ἡ ὁποία τριβεται διὰ τῶν χειρῶν πρὸς τὰ κάτω πιεζομένη, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2 εἰκὼν.

Ἐτερος τρόπος εἶναι ὁ παριστάμενος ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ, οὕτινος ἡ χρῆσις ἀπαντᾷται ὄχι μόνον εἰς τὴν Αὐστράλιαν, τὴν Σουμάτραν, τὰς Καρολίνας νήσους καὶ τὴν Καμπότζαν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κίνα, τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, καὶ τὴν Βόρειον καὶ Νότιον Ἀμερικὴν. Μεταχειρίζοντο δὲ αὐτὸ καὶ οἱ Μεξικανοὶ, καὶ εἶναι εἰστέτι ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς Γενάδαις τῆς Μεσημβρινῆς Ἰνδίας καὶ τοῖς Βεδάις τῆς Κεϋλάν. (Ἀκολουθεῖ.)

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

(ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Κ. Νεατορίδου)

[Ἰσο πρην. ἀριθ.]

Ὁ Ἥφαιστος ἦτο υἱὸς τοῦ Αἰδὸς καὶ τῆς Ἥρας· ἐγεννήθη δὲ τόσον ἀσχημὸς, ὥστε ὁ πατήρ του Ζεὺς ἄμα τὸν εἶδε, τὸν συνέλαβεν ἐκ τοῦ ποδός, καὶ τὸν ἐσφενδόνισεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν. Κατ' αὐτοῦτοίαν τοῦ ἔπεσεν εἰς τὴν νῆσον Λήμνον, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι τὸν παρέλαβον, καὶ τὸν περιποιήθησαν μὲ μεγάλην φιλοφροσύνην. Δυστυχῶς ὁμως κατὰ τὴν πτωσίν του ἔθραυσε τὸ ἐν τῶν αὐτῶν αὐτῶν καὶ ἔκτοτε ἔμεινε χωλός.

Ο ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Ὁ Ζεὺς μετενόησε φαίνεται κατόπιν διὰ τὴν σκληρότητά του πρὸς τὸν Ἡραίοστον καὶ τὸν ἐδέχθη πάλιν εἰς ἑαυτὸν καὶ τὸν διώρισεν ἀρχιεπιδηροουργὸν τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ ὁποίου τὰ παλάτια ἠτέρπησε μὲ πολλὰ ἄξια λόγου σιδηρουργικῆς.

Ὁ Ἡραίοστος ἐμυθολογεῖτο, ὅτι κατεσκεύαζε τοὺς κεραυνούς τοῦ Διὸς· εἶχε δὲ κάμει καὶ τὴν πανοπλίαν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ Αἰνείου, τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἡρακλέους, τὸ περιδέριον τῆς Ἑρμιόνης, τὸν στέφανον τῆς Ἀριάδνης, τὸν δρειγάλκινον κῶνα, τὴν Πανδώραν καὶ πολλὰ ἄλλα καλλιτεχνικὰ ἔργα.

Ὁ Ἡραίοστος συνήθως ἐζωγραφίζετο φέρων γένειον ποικνὸν, κόμην ὀλίγον ἐπιτετηδευμένην, καὶ ἐνδυμα φθάνον μέχρι τῶν γονάτων, καὶ σκοῦφον ἀπολήγοντα εἰς ἄξυ, κρατᾷ δὲ καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς σφαίραν, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς πύργαν.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΗΜΙΜΑΘΕΙΑ.

(Μῦθος.)

«Κρύβον με καὶ τυλίχθητι διὰ τὰ μὴ ἐνοήσῃ τις, ὅτι εἶσαι σπόγγος,» εἶπεν ἡμέραν τινὰ ἐν ἰχθυάριον τρέμον ἐκ φόβου καὶ τρέχον πρὸς μεγαλοπρεπῆ τινὰ σπόγγον κείμενον 100 περίπου πόδας κάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, πλησίον μικρᾶς νήσου.

«Διατί;» ἠρώτησεν ὁ σπόγγος.

«Ἀνέβην εἰς τὴν ἐπιφάνειαν,» ἀπήντησε τὸ ἰχθυάριον «καὶ εἶδον περίεργα καὶ φοβερά πράγματα· εἶδον μέγαν ἰχθὺν διάφορον ὅλοις τῶν ὄσων εἶχον ἰδεῖ μέχρι τοῦδε· ἐπὶ τῆς βράχειος του ὑπῆρχον ἄλλα ζῶα, τινὰ τῶν ὁποίων ἠτοιμάζοντο· νὰ βυθισθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔλεγον ἐδῶ θὰ ὑπάρχουν καλοὶ σπόγγοι.

«Τί λέγεις;» εἶπεν ὁ σπόγγος, «ἄλλα ζῶα ἐπὶ τῆς βράχειος ἰχθύος ἐκτὸς τοῦ ὕδατος; Ἡ φαντασία σου βεβαίως ἐξήφη καὶ ἠπατήθη, θὰ ἦτο καρχαρίας.»

«Ὅχι,» εἶπε τὸ ἰχθυάριον, «δὲν ἦτο καρχαρίας· τὸν καρχαρίαν τὸν γνωρίζω καλῶς ἦτο ἄλλο τι.»

«Ἀπατάσαι,» ἀπήντησεν ὁ σπόγγος, ἔστις ἐλογίζετο σοφώτατος μεταξὺ τῶν συντρόφων του. «Ἀπατάσαι, φίλε μου, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶδες τοιοῦτόν τι.»

«Καὶ διατί;» ἠρώτησε τὸ ἰχθυάριον.

«Διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρχη ζῶον πρᾶγμα ἐκτὸς τοῦ ὕδατος,» ἀπήντησεν ὁ σπόγγος.

«Πῶς τὸ γνωρίζεις;» ἠρώτησε πάλιν τὸ ἰχθυάριον.

«Ἐπειδὴ,» εἶπεν ὁ σπόγγος μετὰ πολλῆς σοβαρότητος, «πρῶτον ἐγὼ ζῶν ἐπὶ τόσον καιρὸν ἠξέσθω τὰ πάντα, δὲν εἶδον τοιοῦτον πρᾶγμα· ἔπειτα ὄσους ἰχθύς ἠρώτησα μοι εἶπον, ὅτι ἅμα ἐμείναν ὀλίγας στιγμᾶς ἐκτὸς τοῦ ὕδατος ἠσθάνθησαν ἀδυναμίαν καὶ λειποθυμίαν, καὶ ὅτι εἶδον πολλοὺς ἀποθανόντας ἐκ τούτου, ὥστε συμπεραίνω ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρχη ζῶη ἐκτὸς τοῦ ὕδατος.»

Ἄλλὰ μόλις εἶχε προσφέρει τοὺς τελευταίους λόγους ὁ σπόγγος, ὅτε ἀνηρπᾶσθη μὲ ὀρμὴν καὶ ἀναληφθεὶς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ ἐκτὸς τοῦ ὕδατος εἶδεν ἄνθρωπον θαυμάζοντα τὸ μέγεθος καὶ τὴν ὠραιότητα αὐτοῦ. Τότε αἰσθάνθη τὴν ἀδυναμίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε περιγράψει, βλέπων ἐν τούτοις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔζη καὶ ἐμελλε νὰ ζήσῃ,

«Φεῦ!» εἶπεν, «εἶχε δίκαιον τὸ ἰχθυάριον καὶ ἐγὼ ὁ ἠμισθεὶς σοφὸς φαίνεται ὅτι εἶμαι ἀμαθής.»

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἄψυχος εἶμαι ζῶον δὲν ἔχω,

Ζωῆς πλὴν μέσα ἐγὼ παρέχω.

Ἄν καὶ οὐδόπως ποτὲ μου χαίρω,

Χαράν πρὸς πάντας ἐν τούτοις φέρω.

Κόρη δὲν εἶμαι, δὲν ἔχω κάλλος,

Πλὴν μὲ ἁταρέουν ὁ εἰς κ' ὁ ἄλλος.

Γνωσὶν δὲν ἔχω οὐδὲ σοφίαν,

Πλὴν ἐκπαιδεύω μὲ εὐκολίαν.

Πολλοὺς δεσμεύω καὶ καταστρέφω,

Γενῶ τὸ πάθος καὶ τὸ ἐκτρέφω.

Γυναῖκες κ' ἄνδρες, μικροὶ, μεγάλοι

Μὲ κουνιοῦσιν ἐν παραλίῳ.

Πολλοὺς τυφλῶν, πολλοὺς κωφῶν

Ὅλιγους μόνον καλοὺς εὐφραίνω,

Τοὺς τὴν ἀξίαν ἔμοῦ καὶ χρῆσιν

Λογισαμένους μὲ νοῦν καὶ κρίσιν.

Ἐάν εἰς τρία μὲ διαίρης,

Κ' ἐάν εἰς ὄλα τοὺς τόνους θέσης,

Θὰ γῆς πρῶτον μικρὸν τι ῥῆμα,

Μετὰ δὲ τοῦτο ἐν ὄρου σχῆμα,

Καὶ ἄρθρον τρίτον θὰ θεωρήσης·

Μὲ ὄλα ταῦτα ἂν δὲν μὲ λύσης,

Ἀνάξιδός μου θὰ ἦσαι φίλε·

Ἄν δὲ μὲ λύσης, τὴν λύσιν στείλε.

A.

ΣΗΜ. Ἡ λύσις τοῦ προηγουμένου αἰνίγματος ἀνα-

βάλλεται εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Ποῖα δύο κεφάλαια τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶναι καθολοκληρίαν ὁμοίαι;

2) Ποῖον εἶναι τὸ συντηρώτατον κεφάλαιον ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ;

3) Εἰς ποίαν χώραν ὑπήγεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του;